Sag 352/87

Farzoo Inc.
og
Jacobus Albertus Wybrand Maria Joseph Kortmann
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Afvisning«

Domstolens kendelse af 27. april 1988 2281

Sammendrag af kendelse

Retspleje — søgsmålsfrister — retstab

En streng overholdelse af fællesskabsrettens søgsmålsfrister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen. Det er kun muligt at fravige søgsmålsfristerne, såfremt der foreligger et hændeligt uheld eller force majeure.

DOMSTOLENS KENDELSE
27. april 1988 *

I sag 352/87,

Farzoo Inc., Delaware, USA,

og

* Processprog: Nederlandsk.

Jacobus Albertus Wybrand Maria Joseph Kortmann, Helmond, Nederlandene,

ved advokat I. M. van den Heuvel, Roosendaal, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Thomas van Rijn som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 2 i direktiv 87/137/EØF af 2. februar 1987 (EFT L 56, s. 20),

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias, dommerne T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, C. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: J.-G. Giraud

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 30. oktober 1987, har selskabet Farzoo Inc. og J. A. W. M. J. Kortmann i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens direktiv 87/137/EØF af 2. februar 1987 om tilpasning af den tekniske udvik-

ling af bilag II, III, IV, V og VI til Rådets direktiv 76/768/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (EFT L 56, s. 20).

2 Ved begæring, indgivet til Domstolens Justitskontor den 19. januar 1988, har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1, påstået sagen afvist bl. a. med den begrundelse, at søgsmålsfristen ikke er overholdt, og at et annullationssøgsmål rettet mod et direktiv under ingen omstændigheder kan antages til realitetsbehandling.

3 Sagsøgerne har i deres skriftlige indlæg vedrørende afvisningspåstanden gjort gældende, at en overskridelse af fristen, som den retsundergivne kan give en gyldig begrundelse for, ikke bør føre til en afvisning af sagen. Inden sagsanlægget havde sagsøgerne indledt en korrespondance med Kommissionen, som ikke i forbindelse hermed oplyste, at en eventuel sag skulle indbringes for Domstolen inden en bestemt frist. For det andet har sagsøgerne anført, at direktivets artikel 2 efter hensigten og ordlyden må anses for en skjult beslutning.

4 Procesreglemenetets artikel 91, stk. 3, bestemmer, at der forhandles mundtligt om begæringen, medmindre Domstolen bestemmer andet. Domstolen finder, at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling og har derfor i medfør af artikel 91, stk. 4, besluttet at træffe afgørelse om begæringen på grundlag af de skriftlige indlæg.

5 Sager, der anlægges i medfør af Traktatens artikel 173 skal ifølge bestemmelsens stk. 3 anlægges inden to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort, eller efter at sagsøgeren har fået kendskab til den.

6 Det er i denne forbindelse ubestridt, at Kommissionens direktiv 87/137 EØF blev offentliggjort i EF-Tidende den 26. februar 1987; sagsøgerne har yderligere anerkendt, at de fik kendskab til direktivets indhold den 27. marts 1987. Uanset hvilken af disse to datoer der tages som udgangspunkt for søgsmålsfristen efter artikel 173, stk. 3, er den foreliggende sag under alle omstændigheder for sent anlagt. Stævningen blev nemlig først indgivet til Domstolens Justitskontor den 30. oktober 1987.

7 Sagsøgerne har gjort gældende, at en fristoverskridelse under visse omstændigheder må anses for undskyldelig; det bemærkes hertil, at ifølge Domstolens faste praksis er en streng overholdelse af fællesskabsrettens søgsmålsfrister i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (jfr. bl. a. Domstolens dom af 15. januar 1987, Misset mod Kommissionen, sag 152/85, Sml. s. 223). Yderligere har sagsøgerne ikke godtgjort eller overhovedet gjort gældende, at der forelå et hændeligt uheld eller force majeure, som hindrede dem i at anlægge sagen rettidigt.

8 Det kan herefter fastslås, at stævningen ikke er rettidigt indgivet, og at sagen derfor må afvises, uden at det er fornødent at tage stilling til parternes øvrige argumenter.

Sagens omkostninger

9 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da sagsøgerne har tabt sagen, dømmes de til at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 27. april 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident